

Bytelný základ šťastných Vánoc!

Už celá desetiletí (alespoň co moje paměť sahá) naše rodina každé Vánoce zasazuje stromek do takového mile moderního stojanu. Spojení litinového odlitku s tenkými hliníkovými nožkami, které lze odšroubovat, a zmenšit tak stojan na minimum, gumové kuličky pro měkké dosednutí na desku stolu: to přesně odpovídá tomu, co po takové věci chceme. Celkem originální tvar neruší žádné konstrukční násilnosti, ošklivá materiálové kombinace nebo ledabylé zpracování. Je to jedna z věcí, které k našemu bytu zařízenému ve stylu 60. let patří, a my ji máme rádi.

Jenom jedna je s tím stojanem zatrolená starost – litinový kalich je velmi úzký a rapidně se směrem ke dnu zužuje, takže příprava stromku pro zasazení pokaždé připomíná pokus vyřezat z něj tužku sekerou. Dunivé údery, třísky, pot a klení, od jehličí popíchané ruce... to vše měnilo předsíň velkoměstského bytu jednou za rok na pěknou paseku. Nějak jsme si na to za těch dobrých padesát let zvykli. Ale přeci byl člověk nakonec pokaždé rád, když to měl za sebou. Loňské Vánoce

však konečně nadešel čas, kdy únava stárnoucího, lenivého těla převážila nad radostí z celkem povedeného kousku moderny na svátečním stole, a my zatoužili nahradit křehkou estetiku „bruselu“ bytelnou praktičností. Cílem bylo najít stojan dostatečně velký pro stromek výšky urostlejšího chlapa a vzhledově uměřený, abychom si ho mohli oblíbit alespoň tak jako ten dosavadní.

Na své předsevzetí jsem si vzpomněl – jak tomu ve spojení s přípravou Vánoc bývá – pozdě. Tušil jsem potíže, už když jsem sedal k internetovému prohlížeči, a odhad mě nezklamal: hrůzu střídala beznadějí. Co se nabízelo, byly samé ohyzdné tvary, nezvládnuté detaily, podezřelé materiály. Celkově bídný vzhled a většinou technická řešení, která se zdála rozpadat už jen vlivem soustředěného pohledu. Nečetné výjimky byly buď beznadějně vyprodané, popřípadě šlo o kusovou ruční výrobu za nesmyslnou cenu, nebo jinak nevyhovovaly. Nebudu trápit čtenáře přehlídkou šuntu a neřádstva, které mi neviditelná ruka trhu házela do cesty, jelikož jsem si předsevzal napsat pozitivně laděné povídání. Otrávený a s vidinou dalších mozolů od tatínkovy sekery jsem udělal nakonec to, co jsem měl učinit hned na začátku: podumal, jestli už takový problém nevyřešili náhodou dřív naši předkové, a ponořil se do inzerátů...

Stojan mám! Koupil jsem ho hned druhého dne. Mladá paní obchoduje se starožitnostmi a nabízela rovnou dva kousky. Oba tak krásné, že se mi až dech zatajil. Věcička je to bytelná, litinová... víc než pět kilo váhy. Kalich pro usazení stromku má vnitřní průměr šest a půl centimetru, takže úpravu paty kmínku za Vás snadno obstará prodejce, a není třeba „bobrovat“ doma. Dutina se mírně zužuje teprve u samého dna, pročež ve stojanu stromek nemusíte klínovat, a přesto se nekymácí, jako když je zasazen v rovné rouře.

Dekor obstarává rostlinný motiv doplněný textem, klíčky pro sevření kmene mají tvar andělských hlaviček s křídélky. Podle ztvárnění by mohl stojan pocházet z roku 1911 stejně jako ze čtyřicátých let. Pokud se nerozbije forma, můžete ho vyrábět dosud. Jeho konzervativní design je vůči času natolik odolný, že v modernistické domácnosti zapadne stejně dobře, jako starobylý peršan nebo sloupkové hodiny. A německé přání šťastných Vánoc je tu ve střední Evropě nakonec taky jako doma.

Tak krásné svátky vánoční Vám i Vaším blízkým přeje šakal!